

og Landstingets Forslag ere ikke meget betydelige med Hensyn til de enkelte Ministeriers ordinære Udgifter. Der findes en Forhøielse i Landstingets Forslag for Kirke- og Undervisningsministeriets Vedkommende og en lille Forhøielse for Marineministeriets Vedkommende, men de øvrige Forskjelligheder ere meget ubetydelige. Hovedforskjellen findes derimod paa § 26 „overordentlige Statsudgifter“, hvor Landstingets Forslag indeholder en Udgift paa 5,843,000 Kr., medens Folkethingets § 26 kun ender med en Udgift af 2,750,000 Kr.; det er væsentlig Udgifterne til Forsvarsvæsenet, som Landstinget har forhøjet. — Landstinget har i Alt vedtaget 83 Ændringsforslag, men deraf har Landstingets Udvalg kun foreslaaet de 43, og af dem ere kun henvendte de 30 gaaede ud paa at tilveiebringe Ændringer i Tallene. De øvrige have været formelle Forandringer og Øjntagelser og ere altsaa uden finantiel Betydning. Naar man sammenligner det Antal Ændringsforslag, der er stillet af Finantsudvalget i Landstinget, med det, der i sin Tid er stillet af Folkethingets Finantsudvalg, nemlig 190, ville disse Tal allerede vise, at Landstinget er gaaet frem med betydeligt Maadehold i Udøvelsen af sin uomtvistelige, konstitutionelle Ret til at medvirke til Finantslovens Tilblivelse. Men desuagtet er der vist Ingen her i Thinget, der gjør sig den Illusion, at denne Lov enten skulde forsvinde i Egenstaa af Lovforslag for vore Dine fur at gjenoptaa som endelig Lov, eller at den skulde vende tilbage med saa faa og smaa Ændringer, at vi uden Betænkelighed kunne vedtage den ved fjerde Behandling, thi skjøndt det maa indrømmes at være det Ønskeligste baade for Rigsdagssamlingernes pasfende Længde og det Ænskeligste med Hensyn til Stemningen mellem begge Rigsdagens Afdelinger, at Landstinget ikke indlader sig paa Finantslovens Enkeltheder, men at Folkethinget i sin Afstaaelse af Finantsloven tager saa meget Hensyn til Landstingets Anskuelser, at Landstinget kan lade den passere med en Korrekturlæsning, som jo kan tilendebringes i kort Tid, og skjøndt Landstinget i en Række af Aar har udøvet sin Ret med Maadehold, saa turde dette Maadehold, som det jo undertiden gaar med Maadehold, være blevet ubstaf for Misforstaaelse, idet det har affødt den Paastand eller Theorie, at Landstinget skulde selv være Tvivl om sin Ret eller have i Sinde at opgive den, hvorfor det vistnok engang imellem, som det er sket denne Gang paa Grund af paatrængende Omstændigheder, er nødvendigt, at Landstinget ogsaa paatager sig at giennemgaa Finantslovens Enkeltheder. Naturligvis, naar Saadant kun sker sjældent, vækker det en vis Overraskelse, og det tør ikke antages, at Landstingets Optraeden ved denne Leilighed har forøget Tilbøieligheden hos det andet Thing til at komme overens med dette Thing. Ligefuldt nærer jeg godt Haab om, at vi ville

kunne slutte denne Sag med en lykkelig og glædelig Overenskomst, og dette Haab støtter sig for det Første derpaa, at det jo af alle virkelige og sande Venner af Forfatningen maa erkendes, at det vilde være en uhyre Svækkelse af Bevillingsmyndigheden, dersom vi stod uden Finantslov den 1ste April, og for det Andet derpaa, at de egentlig finantsele Uoverensstemmelser gjælde et Spørgsmaal, hvorom alle gode danske Mænd jo synes lettest at maatte kunne enes, nemlig vort Forsvar. Der er et stort europeisk Land, som i mange Henseender er vidt forskjelligt fra vort, men som senere end Danmark er undergaaet en lignende sørgelig Stjæbne som vi, som ikke blot har mistet frugtbare Provindser, men tillige har maattet taale en uhyre finantsele Udømmelse ved at paalægges Milliarder i Krigsomkostninger. Naar vi se hen til dette Land, naar vi se, hvorledes Frankrig har taget sit Forsvarsvæsen siden 1871, hvad se vi saa? Vi se, at dette Land, som er sønderlidt af Partier, har kunnet enes om dette Spørgsmaal; der har aldrig været Strid om Udgifterne til dets Forsvar, det har fuldført en Fæstningskæde paa den nordøstlige Grændse mellem Toul og Verdun, det har besættet Belfort, sin Grændsefæstning mod Ost, med stærke Udøværker og har endelig arbeidet dygtig paa Paris's nordlige Fortkæde. Vi derimod, som sluttede vor ulykkelige Krig nu for 13 Aar siden, og som ikke blot ikke havde extraordinære Udbetalinger i Anledning af den, affet fra, hvad Krigen selv kostede os, men som oven i Kjøbet modtog en betydelig Pengesum af vore Modstandere til Erstatning for, at vi overtog Hertugdømmernes Statsgjæld — hvad have vi gjort for vort Forsvar siden den Tid? Ja, det er lykkedes os i 1867 efter lange og besværlige Forhandlinger at faae en ny Organisation af vor Hær og vor Flaade, men ikke et Spadestik have vi gjort til vort Lands Beskyttelse ved Fæstninger, og saa og smaa ere de Krigsskibe, som vi have faaet bygget. Men endelig er denne Uoverensstemmelse mellem de to Thing med Hensyn til Udgifterne til Forsvarsvæsenet jo ikke den væsentlige. Forslagene gjælde for en stor Del ikke nye og omtvistede Foranstaltninger, men dreie sig for største Delen i det Mindste kun om at forbedre det, vi allerede have, og fuldføre det, vi have begyndt. Det er altsaa ikke Udgifter til nye Foranstaltninger, som der her er Spørgsmaal om; det er Udgifter, som fornødtvis ikke kunne negtes. De kunne udsættes, men der kan ikke være Tvivl om, at naar „Helgoland“ bliver særdivgt, maa det have sine Kanoner, og der kan ikke være Tvivl om, at de Forter, som ligge paa Kjøbenhavns Kyst, maa bruges, dersom Kjøbenhavn angribes — hvorfor skulle de da ikke forbedres? Man bruger jo i Krig ethvert Stjærde til Beskyttelse, og saa skulde man ikke bruge de Forter, der, naar de faae nogen Forstærkning, dog kunne yde en værdifuld Beskyttelse?